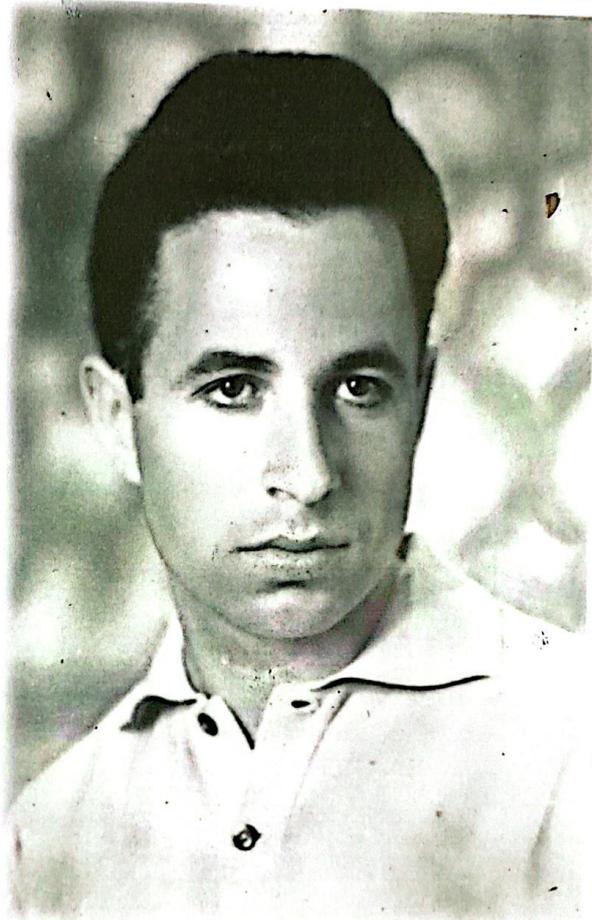

אליעזר דוצ'ימינר

6.10.1946-6.6.1967

כ"ח באייר

מילים חורזות לזכרו של לייזר

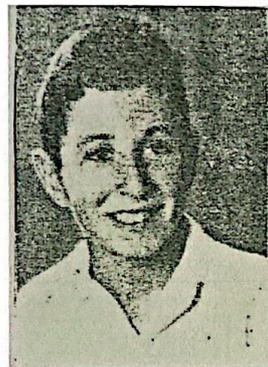
נפלת בקרב, לקחת אביב והותרת סתיו
נקטפת באבך כשהחיוך על פניך שובב.
בלכתך השארת חלל ריק,
ונותר לי רק על העבר להתרפק.
כמה חבל! כמה חבל! שהלכת ממני פתאום,
והשארת אותי כואבת עד תום.
צחוקך תמיד באוזני יהדהד,
ולא תהיה נחמה לעולם ועד.
אומץ ליבך ינחה אותי כעמוד האש,
ואזכור כי דמויות כמוך מעט מאוד - יש.
כל אחד את נדיבותך הרגיש,
לכן אי אפשר היה להיות כלפיך אדיש.
האם תוכל להקרין עלי גם משם
אתה שהיית אוהב כל אדם ואדם?
לא חשבתי על הגרוע מכל,
ולכן קשה היתה ההתמודדות עם השכול.
אתה חסר לי מאוד אח שלי היום ובעתיד,
ודמותך תהיה חקוקה בליבי תמיד.

אחותך התאומה והכואבת

מילר מלכה

אליעזר דוצ'ימינר

אליעזר דוצ'ימינר נולד ב-6.10.1946 בגרמניה ועלה ארצה בשנת 1950 עם הוריו כשהיה בן ארבע. לאליעזר דוצ'ימינר הייתה אחות תאומה ששמה מלכה שאיתה בילה את שנות בית הספר היסודי. בבית הספר ובכל מה שקשור בלימודים בכלל הוא היה רציני ומשקיע. בבית הספר היסודי "ברנר" הייתה לו קבוצת חברים מאוד מגובשת שאיתה הוא המשיך עד הצבא. כבר שהיה קטן היה תמיד עוזר לאנשים, לזקנים ולשאר, אף כשהיה באמצע משחק. עד כיתה ח' היה חבר בתנועת הנוער העובד והלומד ובגיל התיכון היה למדריך בתנועה.

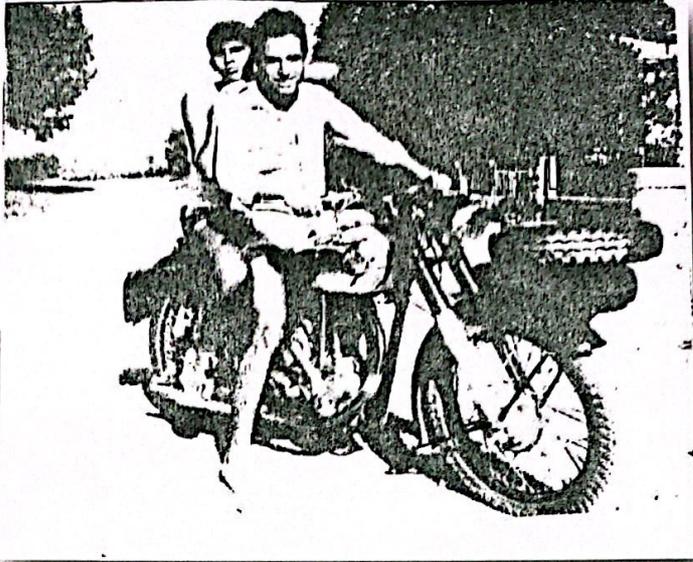
אליעזר כנער וכחבר

אליעזר וחבריו היו מאוד מגובשים ותמיד עזרו אחד לשני. ביחד, הם עברו הרבה חוויות משעשעות והיו חבורה שובבה במיוחד. לעומת זאת, כאשר חבריו של אליעזר חצו את גבולות השעשוע, הוא לא האמין בכך ולא רצה לפגוע באחד מחבריו גם אם מדובר בתעלול וצחוק בין חברים.

למשל: ערב אחד הם ניצלו את ההזדמנות שהוריו של אליעזר ומלכה אינם בבית ולקחו את המשאית לסיבוב. (רישיון נהיגה כמובן לא היה להם). הם התניעו את המשאית והחלו לנהוג כל אחד בתורו בשעה 21:00 בערב יום שישי בנחלת יהודה. עקב התעלול, הם שברו בטעות צינור לכיבוי אש גדול שהציף את כל נחלת יהודה. למחרת הוריו של אליעזר גילו את המקרה. הוריהם של כל החברים דאגו לעונשם.

כיוצא בזאת, אליעזר היה תלמיד מצטיין בלימודים וכאשר חבריו ביקשו להעתיק שיעורים הוא היה מסכים ונותן את מחברותיו. אליעזר תמיד היה בא מסודר לבית הספר עם מחברות נקיות ומסודרות למופת. למרות שהוא היה חרוץ וקפדן, לאחר מסע שכנועים ארוך, הוא היה מסכים לצאת מכותלי בית הספר עם חבריו והם היו מטפסים על ארונות חשמל ומתיישבים שם עד תום יום הלימודים.

אליעזר וחבריו היו ספורטאים מעולים, את אחר הצהריים הם בילו יחדיו כאשר עלו על חביות וגלגלו אותם עם הרגליים. כך היו מתחרים ומבלים את אחר הצהריים שלהם. בקיץ כאשר רצו לבלות ולהתרענן היו הולכים לבריכה בשיכון גורדון או לים בחוף פלמחים. בזכות שאליעזר ידע לשחות הוא הציל את חברו שלא ידע לשחות ונפל לתוך בור. אילולא אליעזר- הנער היה עלול לטבוע.

אליעזר כאדם וכאישיות

חבריו של אליעזר מספרים עליו שהיה חבר מאוד נאמן, בעל אופי טוב, בחור מעניין ונחמד. הוא היה אדם בעל יושר אישי- היה תלמיד מצטיין בעיקר במתמטיקה, וספורטאי טוב בעל כושר ריצה למרחקים ארוכים. בנוסף, אליעזר היה אלוף הנוער העובד בפינג פונג ורקדן מעולה.

כשאומרים שאלוהים לוקח את הטובים בכדי שישבו לידו, אפשר לכלול את אליעזר- לאליעזר היו את כל התכונות הטובות וכולם אהבו אותו.

**"אליעזר לא ניסה להיות קרבי ולרוץ קדימה אך הגיבורים
האמיתיים ברגע הנכון רצים ועולים לא חשוב באיזה תנאי
ובאיזה זמן"**

בשירותו הצבאי של אליעזר התכונה הבולטת אצלו שהיא עזרה
לזולת באה לידי ביטוי בתפקידו הצבאי- להיות חובש.

לאחר שנהרג, כל מעשי גבורתו שבזכותם קיבל צל"ש, מסמלים עזרה
לזולת.

להגיע למצב של סיכון חיים מוחלט- לרוץ דרך שדה מוקשים ולחלץ
חיילים מטנק בוער, התאים לאליעזר.

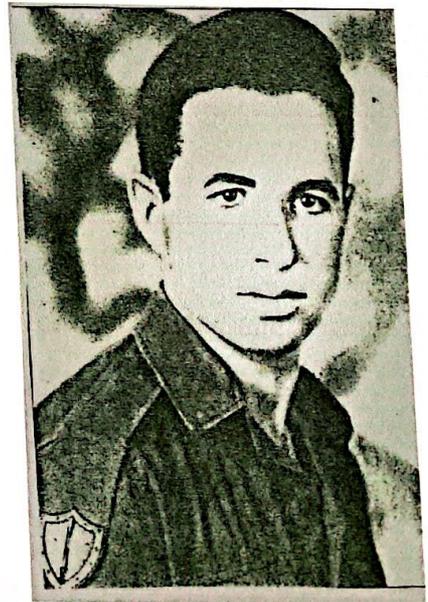
אליעזר לא רצה להדאיג את משפחתו וחבריו ולכן בזמן שירותו
הצבאי הוא לא דיבר הרבה וכשחבריו סיימו את שירותם הצבאי וראו
את מודעות האבל הם לא עיכלו את המצב.

"מותו לא היה דבר שנשגב מבחינתנו כששמענו איך הוא נהרג, כי
ידענו והיה ברור שרק אדם עם תכונות כמו של אליעזר הוא האדם
שצריך לעשות מעשה כזה".

אליעזר לא חשב על עצמו, הוא פשוט ישר הלך לעזור וזאת גדולתו
שניכרת ברגעים מסוימים.

אם מקשרים נקודות וקווים לדמותו של אליעזר, הוא לא מאותם
אנשים שחוזרים לביתם, מספרים גבורות על שרותם הצבאי ומנסים
להלל ולשבח את עצמם. אליעזר עשה את עבודתו במסירות ובצניעות
רבה.

כך מגלים את הנער מבית הספר שהיה מוכן לעזור ולתרום לאחר,
ונהפך לחייל, לחובש שמציל ותורם מעצמו כל כך הרבה בלי שום
כוונה להיות גיבור גדול. אליעזר נפל כשהיה בן 21.
אליעזר מת מות גיבורים העולה במותו על פני השטח ובגדולתו.
אליעזר נתן את אות גבורתו בתום חייו...

דב/טז/22

אמנו אליזו

אני מרגיש עניין וכל כאן
בסדר אין מה לדאוג
ואני מקווה שיהיה בקרב הבית
לא יגלו מה.
אנני חושב שאם אגיד לך
כי אין לי אפשרות

אליהם ולהתראות

אליהם

"אמא שלום!

אני מרגיש מצויין והכל כאן
בסדר אין מה לדאוג
ואני מקווה שנאיץ בקרוב הבייתה
לא ידוע מתי
אכן אני חושב שלא אכתוב יותר
כי אין לי אפשרות.
שלום ולהתראות
אליהם.

דב/טז/25

אמנו אליזו

אני לא הייתי טיף דבר
אנני מרגיש מצויין והכל כאן
בסדר אין מה לדאוג
ואני מקווה שנאיץ בקרוב הבייתה
לא ידוע מתי
אכן אני חושב שלא אכתוב יותר
כי אין לי אפשרות.
שלום ולהתראות
אליהם.

"אמא שלום!

אצלי לא השתנה שום דבר
אנחנו משיבים לעשות חיים
והכל בסדר, אני מרגיש מצויין
ואין מה לדאוג.
יתכן שלא אכתוב כמה זמן כי יתכן
שלא תהיה לי אפשרות
מה נשמע בבית האם קיבלת את
הכסף מהצבא, ומה נשמע אצל אבא
אני לא צריך שום דבר כסף יש לי
מספיק לקחתי ממלכה
בצאת אסויים
שלום ולהתראות
אליהם.

מכתבו האחרון של אליעזר יום לפני מותו

טוראי אליעזר דוצימנר ז"ל

החובש של נרתע

הנני לציין לשבח את מ/946908 טורי דוצימנר אליעזר ז"ל על גילויו אומץ לב ומסירות למופת. ישעיהו נביא, אלוף אלוף פיקוד הדרום

הקשר, ומשם — אל תחנת-האיטקת, ולא נח ולא נרגע עד שנוכח, כי הגיעו אל הרוטא הם בדרך לבית-החולים. לא במקרה נתגלתה רוח-התנדבות כזו בצעיר בן ה-21, יליד גרמניה, שבגיל 4 עלה ארצה עם הוריו, ניצולי השואה, ועם אחותו-התאומה. זו היתה האיריה בה התחנך, איריה של עזרה-לזולת, של אהבת-הבריות ושל התנדבות. בשנים הראשונות לאחר עלותה ארצה פתחה המספחה את דירתה הקטנה, בת שני החדרים, בפני קרובי-משפחה שהחקשה למצוא מגורים, ובמשך שנים הצטופפה משפחת דוצימנר בחדר אחד, עד שהקרוב התבסס ומצא לעצמו דירה משלו.

כשהחלה המתיחות בשלהי מאי, קם תאב בן ה-48 התנדב עם משאיתו ליחידת שריות, לחם עמה בסיני והגיע עמה אל גדות התעלה. אחותו התאומה של אליעזר עשתה את ימי המלחמה באחד מישובי-העולים על גבול ה"רצועה", כמורה-חיילת. האם עברה לגור בבית גיסתה, בהשאירה פתק על דלת הדירה הריקה: "כולנו במלחמה". בילדותו, כאשר קיבל אליעזר על עצמו את האחריות, ואת העונש, על העלול של אחד מחבריו — נוסח בו אמו על כך ואמרה לו: "כתוב: ואהבת לרעך כמוך, אך לא כתוב: יותר מאשר את עצמך".

"אני מצפה לך שפעם יחזירו לי באותו מסבע", השיב הבן. הוא הוסיף לשלם באותם המסבעות של הקרבה ואהבה לזולת.

הוא יצא בשלום ממעשה החילוץ של סצויע הסנקים בחאן-יונס. את מותו מצא בליל המחרת. מספר על כך מסקרו, סגן אלי: "בערבנו של יום ג', השני למלחמה, תפסנו קבוצת בנינים מדרום לחאן-יונס והתכצרו בהם לתגנה. היה לילה אמל ביותר ואותו ניצלה חוליית חיילים מצריים, שהסתגנה לתוך המיתחם שלנו ותחתה באש. נשמעו צעקות: 'חובש ר' ועוד בטרם נדמו, זינק אליעזר אל עבר הפצוע. אותו רגע נורה עוד צרור אחד, והוא נטל".

אליעזר דוצימנר מת מפצעיו בהליקופטר שנשאו אל בית-החולים.

היה זה ביתם הראשון למלחמה, בשעות אחר-הצהריים. יחידת החרם"ש שאליעזר נמנה עם לחמיה מרצה לתוך תעלות-הקשר של מתחם האניונס ועסקה בטיהורן. אליעזר דוצימנר בן ה-21, חושב ראשון-לציון, החובש של מחלקת התבלה, נע עם מחלקתו. הוא היה השלישי בטור, נוכר מסקד המחלקה, סגן אלי.

לפתע נעצר הכות, מימין, במרחק כמאה מטרים מן החפלה, גראו שני סנקים ישראליים פצועים. "הם לא היו של היחידה שלנו, כי אם של יחידת שריות אחרת, אשר הקדימה אותנו, סיטר המג"ד.

המג"ד התקשר באלות עם מסקדת החטיבה ודרכה — עם שני הסנקים המשותקים, התברר לה כי הסנקים לא ניטשו, אנשי הצוותים שלהם, רובם — פצועים, נלכדו בתוך הסנקים, גם אלה ביניהם שהיו מסוגלים לנוע לא יכלו לצאת מן הסנקים מחמת האש המצרית הרצחנית שניחכה עליהם, ובשל המוקשים שהיו מוררים סביבם הפצועים נוקפו בדחיסות לעזרה רטואית.

"הרעיון לחצות את מאה המטרים שהמרידו בינינו לבינם נראה לי כהתאבדות, סיטר המג"ד, "לא העזתי לתת פקודת-חילוץ, ואסילו לא הספקתי לבקש מתנדבים — והנה קפץ אליעזר אל שפת התעלה".

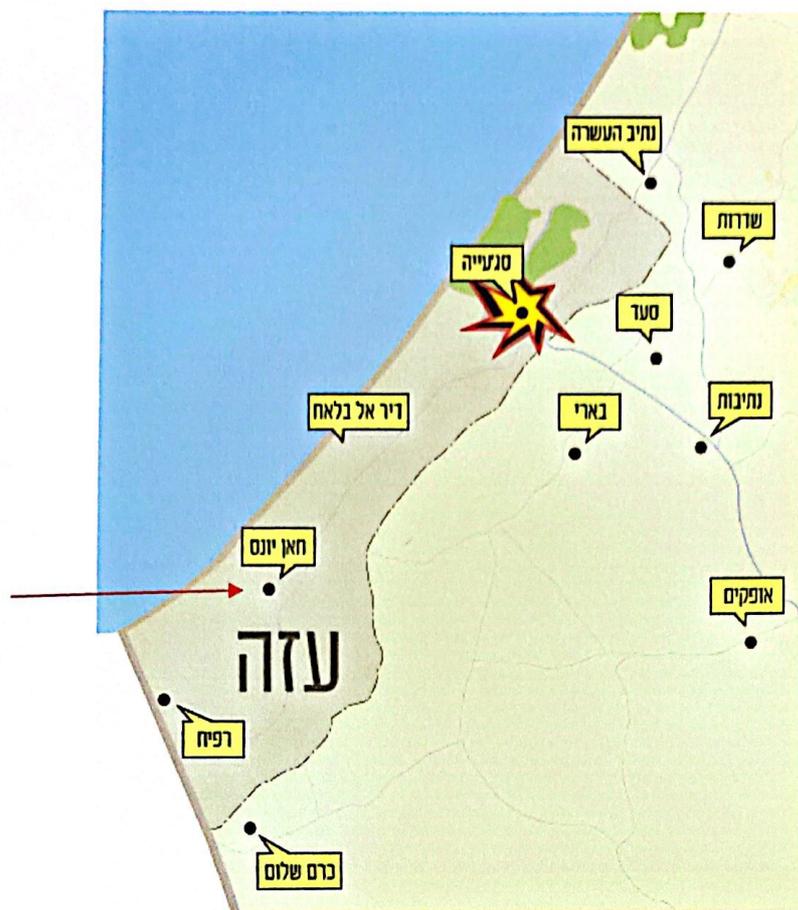
"צעקתי אליו: 'חזור, אתה בתוך שדה מוקשים', — ממשיך בסיפור המעשה המ"מ, סגן אלי, "אליעזר נעצר לרגע, הביט לעברי בביטול, כאילו ביקש לומר: 'זמח בכך ד' חמשיד לרוץ בתוך האש, שוב קראנו אליו שיווה, אך הוא לא שמ לב אלינו".

איך-שהוא חלף אליעזר דוצימנר "בין הכדורים" הגיע אל הסנקים, הוא טיפס לתוך אחד מהם, חבש את הפצועים שבו הרגיעים: "אל תדאגו, נוציא אתכם מכאן, עוד חברי-אוי, הפצועים טיטרו לאחר מכן: "הוא היה שלי, לגמרי".

ואז עבר אל הטנק השני, אף שם חבש פצועים ואירגן את אנשי-הצוות שלא נסעו, אך היו אחזי-הלם, ויחד עמם העביר את הפצועים אל חלל-הקשר.

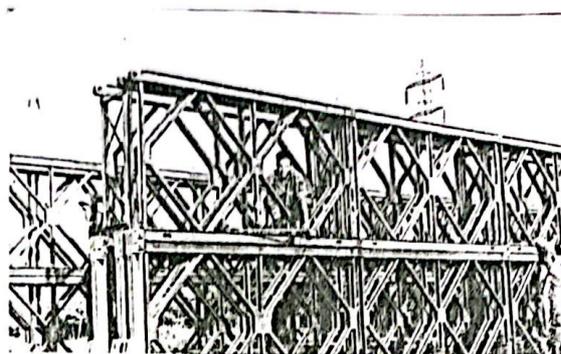
הוא עצמו חזר אחרי כן לטנק הראשון, חושף עצמו בשנית לאש הקטלנית ומלג' בין המוקשים.

"כשהגענו סוף-סוף אל הטנק — מספר סגן אלי — נבהלתי בראותי את אליעזר זכרם ומכוסה פצעים, הוא הרגיעני, "זו שום דבר—אמר לי— זה מקושי-הצברים..." הוא המשיך לטפל בפצועים ולסייע בנשיאתם אל תעלת-

מקום נפילתו של אליעזר. אליעזר נפל חלל בעת שהגיש עזרה לפצועים בחאן יונס, ב-6 ביוני 1967. יום לאחר הצלת הפצועים מטנק שעלה על מוקש. אליעזר יצא משלום ממעשה החילוץ של פצועי הטנקים בחאן יונס. את מותו מצא בליל המחרת.

"חוליית חיילים מצריים הסתננו לתוך המתחם שלנו ופתחה באש. נשמעו צעקות "חובש!" ועוד בטרם נדמו, זינק אליעזר אל עבר הפצוע, אותו רגע נורה עוד צרור אחד, והוא נפל". (מפקדו של אליעזר, סגן אלי) אליעזר דוצ'מינר מת מפצעיו בהליקופטר שנשאו אל בית החולים.

אלא עזרו גלל יודי אלו שמי יצור עיר
 בן אחר היה עני
 שאהבתי אותו מאד מאד
 שעני היה רק שעני
 כי מאבדו אין עני חייק
 הוא היה אהב ענינו
 הוא היה שמחה בליבנו
 דיונו עזיבנו הוא והיפה
 והנה יצא כסאם עקרו
 ודיבנו הידעה שלא ילבי
 ולא לנהא איתו עילק
 דלה עני עדיין אבולד ולעבב
 מה דרה כי עילקנו חרג
 והכל לשתה בשבילי הכל
 וט תקפוח בחי אילק
 הימנו ארצה בשנת 1950
 עם גאומיק דת יגן גני 1/3
 הייתה עני מאב תקופה דלה מאב
 מד שיהי עני אבה מה שיהי
 הבת למהה דניהה קמה סחוקי עוונסדי
 והכל עבא
 הבו צ"ס מאר תיכון-ראשו קמר את העבא
 מאב קאלי קרסיס הידידות דוושליס
 שנה ראשונה ובתאם אילנו אילנו
 אבא אני לאר את דמות תמיד

דיומק ובלילות
 החלוק לני חלפת אלתי ומחברת לילי,
 רוצה לסייל אמה וצד אלתי, רוצה להסגיר ולספסל
 שכל-כך קשה עלי האהריו, ללבויוק וללמע וצד
 מאד ליבני. להתייק שלני התדדניו מכל תוכן
 שדובלתו עגורו צלילי אלווד פוילד הדיק
 דק ידיוק רוצבות, דק בואג אב דמיק, דק דמיות
 בדיוניוק, כל-כך תבא עלי אמה הא עלי
 ככה אכל ליה.
 אלני רוצה לספסל על זל אחל, כמה ליה סובל
 באפילו למו לא מבטור את ליה, אכל אלני רואה
 את ליה א כל צמד ולל.
 וכאלו אלתי מתחלה עדידי אילי, תמיד לילי, נילי,
 ואלני דיונות דילי ומתנה ליגולא לוב, לפיות
 בחלוק, ואפילו ליה עלי תמיד,
 הילוק לילי התנה שלג עדיניו את הכל
 אחדל, אכל הכצדוק / צדמו שלג.
 אלני תלדי עדידיק, להתייק מסגיר, מכלי
 עמסולעק הדיק, ואלני כאלו וולבין
 מכל או קוצר

7. י. 68

אליל

התרשמות אישית

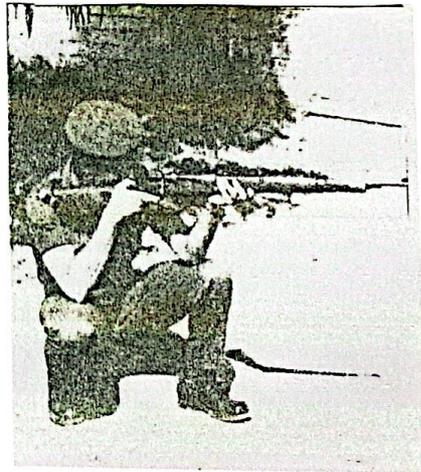
השנה הייתה לי את הזכות להכיר את האדם המופלא אליעזר. כשקראתי על סיפור נפילתו וגבורתו נדהמתי לגלות שהעזרה לאחר הובילה אותו עד ליום מותו.

גיליתי אדם מתחשב, עוזר, חכם, צנוע ומקסים. וכשדיברתי עם אחותו מלכה הכרתי את סיפור חייו שעומד מאחורי דמות החובש.

אני חושבת שאליעזר הוא גיבור ומשמש דוגמה לכל חובש חדש שמתגייס לצבא וסיפור גבורתו עולה על כל גדולה אפשרית. צניעותו היא שמובילה אותו.

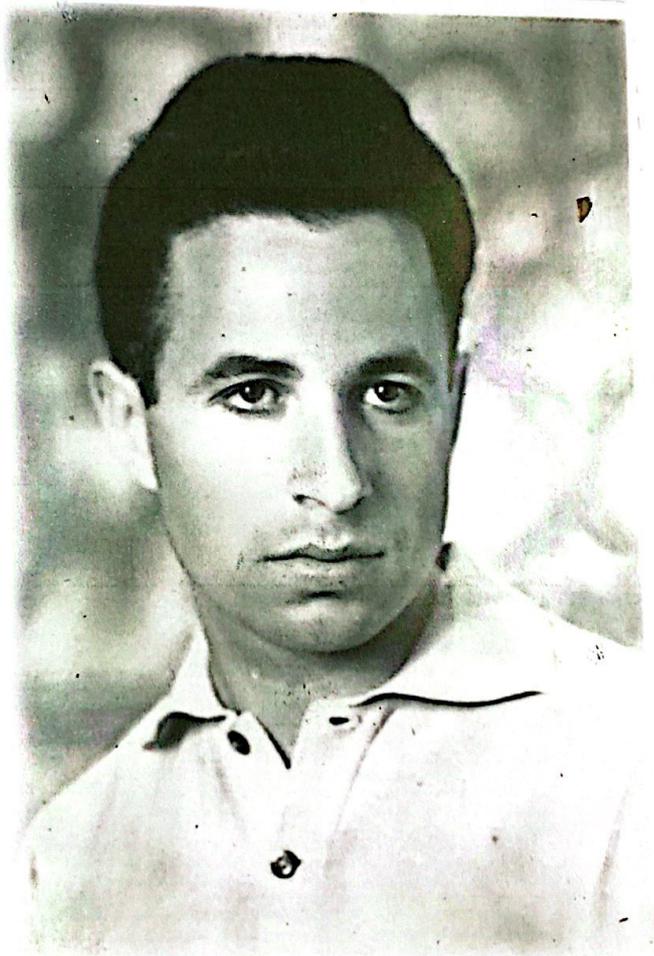
אלי- עזר : מלאך שעוזר ושומר- בא מן האל לעזור. התכונה הכי בולטת אצלו כבר נולדה עם שמו.

יהיה זכרו ברוך.

יובל אליהו תלמידת גימנסיה ריאלית: עורכת האלבום.

יהי זכרו ברור

אליעזר דוצ'ימינר ז"ל